

Dosarul nr. 3r-313/22

2-21190521-01-3r-28092022

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici)

DECIZIE

23 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând recursurile depuse de Marcel Smochin și avocatul Valentin Fediuc,
în interesele lui Marcel Smochin,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă
de Marcel Smochin împotriva Plenului Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul
Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ,
împotriva încheierii din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La data de 27 decembrie 2021, Marcel Smochin a sesizat Curtea de Apel
Chișinău cu acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului Superior al
Magistraturii, prin care a solicitat anularea Deciziei nr. 550s-849p/m din 13 iulie
2021 a Inspecției judiciare și a Hotărîrii nr.149/9 din 19 octombrie 2021 a
Colegiului Disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii.

Prin încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a declarat
inadmisibilă cererea de chemare în judecată depusă de Marcel Smochin.

La 16 august 2022, Marcel Smochin a depus cerere de recurs împotriva
încheierii din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea cererii
de recurs, casarea încheierii din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, cu adoptarea
unei noi hotărâri, prin care cauza să fie restituită spre rejudecare în fond.

La 15 septembrie 2022, avocatul Valentin Fediuc a depus recurs, în interesele
lui Marcel Smochin, împotriva încheierii din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău,
solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii din 7 iulie 2022 a Curții de
Apel Chișinău, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care cauza să fie restituită spre
rejudecare în fond.

În motivarea cererilor de recurs, recurentul și avocatul acestuia au invocat că
instanța de fond eronat a interpretat și aplicat legea, fiind evident că concluziile
expuse în partea motivată a hotărârii sînt contradictorii în esență, atît propriilor

constatări, cât și cadrului legal, iar încheierea Curții de Apel Chișinău este pasibilă a fi casată, cu restituirea cauzei spre judecare în instanța de fond, având în vedere dreptul de acces la justiție garantat de art. 6 al. 1 CEDO și prevederile art. 1 al. (2) al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, conform cărora Consiliul Superior al Magistraturii exercită autoadministrarea judecătorească și nu poate el însuși sau prin intermediul organelor sale să exercite activitate de îndeplinire a justiției, contrar art. 15 al. (1) și (3) al Legii privind organizarea judecătorească. Prin urmare, faptul că Legea privind răspunderea disciplinară a judecătorilor prevede o procedură de examinare administrativă a unei petiții sau contestații, cu utilizarea unor căi de atac în ierarhia organelor Consiliului Superior al Magistraturii, nu poate fi considerat ca activitate de îndeplinire a justiției. Respectiv, această activitate, începând cu sesizarea Inspecției Judiciare și terminând cu depunerea contestației la Consiliul Superior al Magistraturii, nu poate fi considerată ca fiind efectuată de un tribunal, în sensul CEDO, așa cum a fost propus de instanța de fond. Or, anume această accepțiune, reieșind din concluziile expuse în încheierea recurată, în opinia recurenților, de facto, transformă sistemul de organe ale Consiliului Superior al Magistraturii abilitate cu examinarea petițiilor privind abaterile disciplinare ale judecătorilor, în instanțe extraordinare, care ar substitui pentru petenți și contestatari “tribunalul” cu nivele de jurisdicție, garantat de lege.

Din motivele arătate, consideră recurenții că instanța de fond greșit a apreciat competența organelor părții opuse și propria competență, ceea ce în consecință a condus la o soluție care evident ar trebui să înlăture inadmisibilitatea declarată a acțiunii.

Conform art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost recepționată de Marcel Smochin la 9 august 2022, fapt confirmat prin avizul de recepție (f. d. 47), iar la 16 august 2022, Marcel Smochin a depus recurs împotriva încheierii din 9 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 49-51). Date privind notificarea încheierii recurate către reprezentantul recurentului Marcel Smochin lipsesc.

Astfel, instanța de recurs constată că recurentul Marcel Smochin și reprezentantul său avocatul Valentin Fediuc au depus cererile de recurs cu respectarea prevederilor articolului 242 din Codul administrativ.

Potrivit articolului 243 alin.(2) din Codul administrativ, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces.

În speță, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție nu consideră oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece argumentele indicate în cererea de recurs au fost expuse cu suficientă claritate.

Studiind materialele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile neîntemeiate și pasibile da fi respinse din următoarele motive.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă decizie de respingere a recursului.

Conform art. 194 din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești, se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept. În procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

Astfel, instanța de recurs califică din oficiu acțiunea lui Marcel Smochin depusă la Curtea de Apel Chișinău ca acțiune în obligare conform art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, întrucât din esența pretențiilor formulate de reclamant în instanța de fond rezultă cert că acesta pretinde ca contestația împotriva unei hotărâri a Colegiului disciplinar pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii să fie examinată de către Completul de examinare a contestațiilor al Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 din Codul administrativ, sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În acest sens, reclamantul Marcel Smochin pretinde că i-a fost încălcat dreptul fundamental la un proces echitabil și i-a fost limitat accesul la justiție.

Materialele cauzei atestă că, la 21 iunie 2021, în adresa Consiliului Superior al Magistraturii a parvenit sesizarea lui Marcel Smochin, prin care acesta și-a exprimat dezacordul cu acțiunile judecătorilor Curții de Apel Chișinău Maria Guzun, Ala Malîi și Ina Dutca, solicitând atragerea magistraților la răspundere disciplinară.

Prin decizia nr. 550s-849 p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției judiciare din subordinea Consiliului Superior al Magistraturii, s-a respins sesizarea înaintată de Marcel Smochin, ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu decizia nr. 550s-849 p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției Judiciare de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii, Marcel Smochin a depus contestație împotriva deciziei pre citate, la Completul de examinare a contestațiilor.

Prin Hotărârea nr. 149/9 din 19 octombrie 2021 a Colegiului Disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii, s-a respins contestația depusă de petiționarul Marcel Smochin împotriva Deciziei nr. 550s-849p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției judiciare.

Considerând neîntemeiată Hotărârea nr. 149/9 din 19 octombrie 2021 a Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii, Marcel Smochin a depus prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând anularea Deciziei Inspecției judiciare nr. 550s-849p/m din 13 iulie 2021 și a Hotărârii nr.149/9 din 19 octombrie 2021 a Colegiului Disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii.

Fiind investită cu soluționarea cauzei, Curtea de Apel Chișinău, prin încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Marcel Smochin împotriva Plenului Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii privind contestarea Deciziei nr. 550s-849 p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției judiciare și a Hotărârii nr. 149/9 din 19 octombrie 2021 a Colegiului Disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii.

Instanța de recurs consideră întemeiată încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, menționând următoarele.

Instanța de recurs menționează că obiectul prezentei cauze îl constituie Decizia nr. 550s-849p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției judiciare, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată sesizarea lui Marcel Smochin, și Hotărârea nr.149/9 din 19 octombrie 2021 a Colegiului Disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii, prin care s-a respins contestația depusă de petiționarul Marcel Smochin împotriva Deciziei nr. 550s-849p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției judiciare.

Conform art. 4 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 947-XIII din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, întru exercitarea funcțiilor sale, Consiliul Superior al Magistraturii are următoarele competențe în domeniul respectării disciplinei și eticii judecătorilor: examinează contestațiile hotărârilor emise de colegiul disciplinar.

În conformitate art. 21 alin. (1) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 privind răspunderea disciplinară a judecătorilor, sesizarea privind faptele care pot constitui abateri disciplinare se depune la secretariatul Consiliului Superior al Magistraturii. Sesizarea se înregistrează și se transmite inspectorului-judecător principal în cel mult 3 zile lucrătoare de la recepționare.

Potrivit art. 23 alin. (1¹) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 privind răspunderea disciplinară a judecătorilor, dacă nu se întrunesc elementele constitutive ale abaterii disciplinare sau faptele invocate în sesizare nu se confirmă prin probele administrate în procesul verificării prealabile, inspectorul-judecător căruia i-a fost repartizată sesizarea, printr-o decizie motivată, respinge sesizarea ca fiind neîntemeiată. Decizia cu privire la respingerea sesizării poate fi contestată de autorul sesizării în completul de examinare a contestațiilor al colegiului disciplinar în decurs de 15 zile de la data recepționării deciziei motivate.

Articolul 27 alin. (1) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 privind răspunderea disciplinară a judecătorilor stabilește că completele de examinare a contestațiilor ale colegiului disciplinar verifică contestațiile împotriva deciziilor inspecției judiciare de respingere a sesizărilor.

În temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 privind răspunderea disciplinară a judecătorilor, hotărârea privind respingerea contestației împotriva deciziei inspecției judiciare de respingere a sesizării este definitivă.

În speța dedusă judecării prezintă relevanță și prevederile punctelor 85 și 86.1 din Regulamentul cu privire la activitatea Colegiului disciplinar, aprobat prin hotărârea nr. 505/24 din 13 noiembrie 2018 a Consiliului Superior al Magistraturii, care reglementează că hotărârea privind respingerea contestației împotriva deciziei Inspecției Judiciare de respingere a sesizării este fără drept de atac. Contestația împotriva hotărârii Completului de contestație prin care a fost respinsă contestația împotriva deciziei inspecției judiciare de respingere a sesizării se va restitui fără examinare printr-o decizie motivată a Colegiului disciplinar.

În acest sens, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că, în conformitate cu art. 71 din Legea nr. 947-XIII din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și art. 8 din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, Inspecția Judiciară și Colegiul disciplinar ca organe specializate ale Consiliului Superior al Magistraturii, activează independent și exercită atribuții quasi-judiciare. Întrucât examinarea sesizărilor se poate finaliza cu aplicarea unei sancțiuni disciplinare în privința unui magistrat independent și inamovibil, în activitatea de înfăptuire a justiției a căruia sunt interzise orice fel de imixțiuni, atât Inspecția Judiciară, cât și Colegiul disciplinar activează ca un „tribunal”. Astfel conform art. 27 alin. (2) și 29 alin. (1) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, completele de contestație sunt formate din 3 membri ai colegiului disciplinar numiți prin hotărârea colegiului disciplinar. În completul de contestație sunt incluși, în mod obligatoriu, doi judecători și un reprezentant al societății civile. Iar hotărârea privind respingerea sesizării se adoptă cu votul unanim al membrilor completului de contestație.

În consecință, prin lege organică, și anume articolele 27 – 29 din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, este reglementată detaliat procedura de examinare a contestațiilor împotriva deciziilor Inspecției Judiciare. Astfel, o persoană interesată căreia Inspecția Judiciară i-a respins o sesizare, poate utiliza o „cale de atac prevăzută de lege”, depunând o contestație la Completul de examinare a contestațiilor al Colegiului disciplinar.

Aceste două etape procedurale, prevăzute de legea organică, reprezintă activități quasi-judiciare, întrucât conțin atât șanse, cât și garanții ale apărării dreptului pretins încălcat, precum și rigori de formă, conținut și termene de procedură. Reclamantul-recurent a trecut prin aceste etape procedurale, pe care legiuitorul național le-a considerat suficiente pentru dreptul la apărare și pentru dreptul la un recurs efectiv.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența sa, interpretând articolul 6§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a stabilit că „dreptul la un tribunal” (accesul liber la justiție) nu este unul absolut, poate fi limitat, reglementarea sa fiind adesea variabilă în timp și în spațiu, în funcție de nevoile și resursele comunității și ale indivizilor (cauzele Golder contra Regatului Unit al

Marii Britanii din 21 februarie 1975, §38, Ashingdane contra Regatului Unit din 28 mai 1985, §57). Condiția impusă constant de jurisprudența Curții în aplicarea articolului 6§1 din Convenție cere ca limitările operate de către statele contractante să nu restrângă nejustificat accesul individului la un „tribunal” în măsura în care dreptul în discuție să fie afectat în chiar substanța sa.

Reclamantul-recurent a avut acces la un „tribunal”, iar legea organică i-a oferit 2 niveluri de jurisdicție, atât cât a considerat legiuitorul Republicii Moldova suficient, astfel încât dreptul acestuia nu este afectat în substanța sa.

Această concluzie este fortificată și prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că, pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile și convingătoare ale probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente niște simple bănuieli sau conjuncturi (cauza Senator Lines GmbH împotriva a cincisprezece state membre ale Uniunii Europene, cererea nr. 45572/00).

Conform art. 207 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Prin urmare, analizând circumstanțele cauzei în raport cu normele de drept citate supra, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră justă soluția Curții de Apel Chișinău de declarare a cererii de chemare în judecată depusă de Marcel Smochin ca inadmisibilă, având în vedere că acțiunea acestuia a fost formulată cu referire la activitatea jurisdicțională reglementată printr-o Lege organică specială – Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Prin hotărârea nr. 149/9 din 19 octombrie 2021 a Completului de examinare a contestațiilor nr. 2 al Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii, s-a explicat lui Marcel Smochin că, în cadrul examinării sesizării, s-a stabilit că motivele invocate de autor nu prezintă fapte ce ar putea constitui abateri disciplinare prevăzute de art. 4 din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, în privința acțiunilor judecătorilor vizați, iar decizia nr. 550s-849p/m din 13 iulie 2021 a Inspecției Judiciare din subordinea Consiliului Superior al Magistraturii este întemeiată.

Conform art. 29 alin.(1) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, hotărârea privind respingerea contestației împotriva deciziei inspecției judiciare de respingere a sesizării este definitivă.

Așa cum rezultă cert din art. 39 din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 privind răspunderea disciplinară a judecătorilor, reclamantul-recurent este lipsit de dreptul de a contesta respectiva hotărâre definitivă la Consiliul Superior al Magistraturii, utilizând deja o cale de atac oferită de lege.

Iar prevederea din punctele 85 și 86.1 din Regulamentul cu privire la activitatea Colegiului disciplinar, aprobat prin hotărârea nr. 505/24 din 13 noiembrie 2018 a Consiliului Superior al Magistraturii, reconfirmă norma juridică din legea organică,

stipulând că hotărârea privind respingerea contestației împotriva deciziei Inspecției Judiciare de respingere a sesizării este fără drept de atac.

În acest context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează, că la depunerea contestației împotriva deciziei din 13 iulie 2021 a Inspecției Judiciare, recurentul Marcel Smochin eronat s-a bazat pe prevederile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, deoarece, din dispozițiile acestei norme reiese că pot fi contestate la Consiliul Superior al Magistraturii hotărârile Colegiului disciplinar emise în modul stabilit de art. 36 alin. (1) al Legii indicate, potrivit căruia Colegiul disciplinar poate hotărî: a) constatarea abaterii disciplinare și aplicarea uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 6; lit. b) constatarea abaterii disciplinare și sistarea procedurii disciplinare, în cazul în care au expirat termenele de tragere la răspundere disciplinară; c) încetarea procedurii disciplinare, în cazul în care nu a fost comisă o abatere disciplinară; d) încetarea procedurii disciplinare în cazul revocării sesizării depuse, când părțile nu insistă la examinarea sesizării pe fond, cu excepția cazurilor prevăzute la art.19 alin. (4).

În speță, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că, prin decizia din 13 iulie 2021 a Inspecției Judiciare din subordinea Consiliului Superior al Magistraturii, a fost respinsă sesizarea înaintată de către Marcel Smochin, prin care acesta și-a exprimat dezacordul cu acțiunile judecătorilor Curții de Apel Chișinău Maria Guzun, Ala Malî și Ina Dutca, astfel încât aceasta nu se încadrează în categoria deciziilor stabilite de art. 36 al Legii nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, pasibile de contestare în fața Consiliului Superior al Magistraturii conform art. 39 alin. (1) din aceeași Lege.

În această ordine de idei, nu poate fi reținut nici argumentul recurentului Marcel Smochin cu referire la faptul că, prin procedurile administrative în cauză, i-a fost îngădit accesul la justiție, întrucât în această situație cadrul normativ pertinent instituie o dublă jurisdicție la examinarea sesizării, iar legiuitorul a optat doar pentru posibilitatea contestării hotărârilor Colegiului disciplinar privind rezultatul examinării cauzei disciplinare, adoptate în condițiile art. 36 alin. (1) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor nr. 178 din 25 iulie 2014, dar nu și a hotărârilor Colegiului disciplinar privind respingerea contestației.

Mai mult, instanța de recurs menționează că Curtea Constituțională, examinând excepția de neconstituționalitate a articolului 29 alin. (3) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, a statuat că, pentru ca articolul 6 § 1 din Convenție să fie aplicabil, trebuie să existe o „dispută” cu privire la un „drept” despre care se poate afirma că este recunoscut în dreptul național, indiferent dacă este protejat sau nu de Convenție (Regner v. Republica Cehă, 19 septembrie 2017, § 99; Denisov v. Ucraina, 25 septembrie 2018, § 44).

Totodată, Curtea Constituțională a dispus că, pentru ca articolul 6 § 1 din Convenție să fie aplicabil, dreptul în privința căruia există o dispută trebuie să aibă

un caracter „civil” (a se vedea Denisov v. Ucraina, § 50). În jurisprudența sa, Curtea Europeană a notat că aspectul „civil” este aplicabil și în cazurile în care, la prima vedere, nu pun în discuție un drept civil, dar care pot avea repercusiuni directe și semnificative asupra drepturilor private patrimoniale sau nepatrimoniale ale unei persoane (Denisov v. Ucraina, § 51).

Curtea Constituțională a constatat că, potrivit articolului 19 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, sesizarea privind faptele care pot constitui abateri disciplinare comise de judecători poate fi depusă de o persoană ale cărei drepturi au fost încălcate ca urmare a faptei comise de judecător sau de o altă persoană care poate invoca un interes legitim. Conform articolelor 23 alin. (11) și 26 alin. (1) din aceeași lege, în cazul în care nu se constată existența elementelor constitutive ale abaterii disciplinare sau faptele invocate în sesizare nu se confirmă prin probele administrate în procesul verificării prealabile, inspectorul-judecător elaborează o decizie motivată de respingere a sesizării, care poate fi contestată în fața completelor de examinare a contestațiilor ale Colegiului disciplinar.

De asemenea, Curtea Constituțională a statuat că, potrivit dispozițiilor contestate, hotărârea privind respingerea contestației împotriva deciziei inspecției judiciare de respingere a sesizării este definitivă.

Curtea Constituțională a menționat că, deși autorul excepției pretinde existența unui drept de acces la un tribunal împotriva deciziei inspecției judiciare de respingere a sesizării, acesta nu a demonstrat existența unui drept „civil” care poate fi apărat în justiție. Răspunderea disciplinară a judecătorilor reprezintă o procedură de drept public care urmărește să asigure responsabilitatea judecătorilor și, prin urmare, încrederea publicului în justiție. Fără a nega importanța acestei instituții, Curtea menționează că, în eventualitatea sancționării disciplinare a unui judecător, persoana care a depus sesizarea nu va obține vreun avantaj patrimonial sau nepatrimonial care ar putea fi catalogat ca un drept „civil”.

Curtea Constituțională a statuat că, printr-o faptă comisă de un judecător, ar putea fi lezate drepturile fundamentale ale unei persoane. Totuși, încălcările în discuție pot fi remediate prin intermediul altor mijloace, e.g. exercitarea căilor de atac împotriva hotărârii care lezează un drept, formularea unor acțiuni civile în despăgubire (e.g. pe baza Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești sau pe baza Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești) sau alte remedii care pun în aplicare obligațiile pozitive ale statului de a asigura protecția drepturilor omului.

În astfel de circumstanțe, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră neîntemeiate argumentele recurentului Marcel Smochin și ale avocatului acestuia Valentin Fediuc, deoarece acestea sunt lipsite de suport legal.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău este legală, iar argumentele invocate de către recurentul Marcel Smochin și avocatul acestuia Valentin Fediuc sunt neîntemeiate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursurile depuse de Marcel Smochin și avocatul Valentin Fediuc, în interesele lui Marcel Smochin, a menține încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se resping recursurile depuse de Marcel Smochin și avocatul Valentin Fediuc, în interesele lui Marcel Smochin.

Se menține încheierea din 7 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Marcel Smochin împotriva Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu